

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμοὺς μητρός σου » στί-
βαν γὰρ χαρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῇ, καὶ κλειοὺν χρῦσον περὶ σὴ τραχίλω. »
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάσχα.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐκαστος ἄνθρωπος, ἀγαπητά μου παιδιά, διὰ τὴν ὑπάρξιν εἰς τὸν κόσμον, πρέπει νὰ ἔχῃ πατέρα, καὶ νὰ γεννηθῇ ἀπὸ μητέρα, τὸ ἴδιον ποῖον συνέβαινε καὶ εἰς τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ καθὼς λέγει ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία, θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ δὲν εἶχε διόλου μητέρα, καὶ ἐγεννήθη μὲ τρόπον παράδοξον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς τῆς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Ζεὺς ἠσθάνετο φρικτοὺς πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ ἤξεύρων πῶς νὰ θεραπευθῇ, ἐπρόσταξε τὸν υἱὸν τοῦ Ἥφαιστον νὰ τοῦ σχίσῃ τὸ κρανίον μὲ τὸν πέλεκυν. Θὰ μὲ εἶπη ὅτι τὸ ἱατρικὸν αὐτὸ ἦτο χειρότερον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ὁμοίως ἐπέφερε θαυμάσιον ἀποτέλεσμα· διότι εὐθὺς ἀφοῦ ἐσχίσθη τὸ κρανίον ἀπὸ τὸν ἐργάτην τοῦ κεραυνοῦ Ἥφαιστον, ἰδοὺ μία ὠραία καὶ ἰλαρὰ νέα, καὶ ὠπλισμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ χορεύουσα τὴν πυρρίχην, εἶδος πολεμικοῦ χοροῦ, καὶ σειούσα τὸ κοντάριον ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ θεοῦ τῶν θεῶν. Ἡ θεὰ αὕτη ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, καὶ παρασταίνει τὴν σοφίαν· διότι τὴν νὰ ἐβῆ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ τῶν Ἑλλήνων ἡ Ἀθηνᾶ σημαίνει, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὁ Ζεὺς κατέχει τὴν ἀπειροσοφίαν, διὰ τῆς ὁποίας κυβερνᾷ τὸν κόσμον.

Λοιπὸν εὐκόλως ἐννοεῖτε, ὅτι ἡ θυγάτηρ αὕτη τοῦ Διὸς ἦτο ὁ ἴδιος τῆς τελειότητος· ἦτο δὲ ὠραία, ὡς εἶπομεν, διότι κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι ὠραιότερον τῆς σοφίας, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ ἐγεννήθη ἤρχισεν νὰ ἐφευρίσκη τὰς τέχνας, αἱ ὁποῖαι ἔλειπον ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον· εἰς αὐτὴν δὲ ἀποδίδουσι τὴν ἀνακάλυψιν τῆς γραφῆς, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς ραπτικῆς, τῆς ὑφαντικῆς, καὶ τοῦ κεντήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο θαυμαστή.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία, ὡς ἐνθυμείσθε βεβαίως, ἐθεωρεῖτο προστάτις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, εἶχε σφοδρὰν φιλονικίαν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μὲ τὸν θεῖόν της Ποσειδῶνα· ὁ θεὸς οὗτος ἤθελε νὰ τῆν αὐτὸς ὁ ἀνάδοχος τῆς νέας πόλεως, διότι ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ἐκτισμένη

πλησίον τοῦ θαλασσίου κράτους του, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις ὁ Αἰγύπτιος Κέκρωψ, ὅστις τὴν ἐθεμελίωσεν, ἦλθε διὰ θαλάσσης εἰς τοὺς τόπους τῶν Πελασγῶν. Ἡ Ἀθηνᾶ πάλιν ἔλεγεν, ὅτι διὰ μόνης τῆς σοφίας ἔπρεπε νὰ εὐτυχῇ ἡ νεοκτιστος πόλις, καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς δώσῃ τὸ ὄνομα. Αὐτὴ δὲ ἡ φιλονικία ἦναψε τόσον, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν Δία διαιτητὴν, δηλ.: μεσίτην νὰ τοὺς συμβιβᾷσῃ, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισεν ὅτι, ὅστις τῶν δύο θεῶν ἤθελε παρουσιάσει τὸ ὠφελιμώτερον πρᾶγμα, ἔμελλε καὶ νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κέκρωπος. Παρευθὺς ὁ Ποσειδῶν κτυπήσας μὲ τὴν τρίαιναν τὴν ἄμμον, ἐξέβαλεν ἕνα ἀφρίζοντα ἵππον, ὅστις ἔφυγε χρεμετίζων· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, ἀφοῦ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς μὲ τὴν ἄκραν τῆς λόγχης τῆς τὴν γῆν, ἐφύτρωσεν ὠραία ἐλαία γεμάτη ἀπὸ καρπὸς ὠρίμους. Τότε ὅλοι οἱ θεοὶ ὁμοφώνως ἀνέκραξαν, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ, ἐνίκησε, διότι τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλαίαν ὡς σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τὸ μέσον τῆς εὐτυχίας διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς, καὶ τοιοσποτρόπως ἀπὸ τὸ ὄνομά της ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἀθῆναι.

Εἰς ἐκ τῶν περιφημοτέρων ναῶν τῆς Ἀθηνᾶς ἦτο ὁ Παρθενῶν, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ εὐγνωμοσύνης εἰς αὐτὴν ἀνήγειραν εἰς τὴν ἀκρόπολιν των. Αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἐξ ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ εἰκοσι πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Φειδίου· εἰς ὅφιν ἀφιερωμένος εἰς τὴν θεᾶν ἐτρέφετο εἰς τὸν ναόν, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὸ ἐρπετὸν τοῦτο εἰκόνα τῆς φρονήσεως· ἔαν ἐνθυμῆσθε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν καταφυγόντες οἱ συμπατριασταὶ τοῦ Κύλωνος ἐσφάγησαν· δύνασθε δὲ ν' ἀνακαλέσητε εἰς τὴν μνήμην σας κατὰ ποῖον τρόπον ἡ Ἀθηνᾶ ἐτιμῶρθε τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην, καὶ ὁποῖον καλὸν ἔκαμεν ὁ Ἐπιμενίδης εἰς τοὺς Ἀθηναίους τότε, τοὺς ὁποῖους ἤλεγχεν ἡ συνείδησις των δικαίως.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία ὡς θεὰ τῆς φρονήσεως ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς πρῶτιστον χαρακτηριστικὸν τὴν ἐπιείκειαν, πολλάκις ἐκυριεύετο καὶ ἀπὸ ἀνθρώπινα πάθη, π. χ. τὸ μῖσος, τὴν ζηλοτυπίαν, τὸν θυμὸν, τὴν ἐκδίκησιν, καθὼς θέλετε ἰδεῖ ἀπὸ τὰ ἐξῆς περιστατικά:

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπιτηδεῖα τις κεντήτρια ὀνομαζομένη Ἀράχνη, ἐστοχάσθη ἀστειευομένη νὰ ὑπερβῇ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην τῆς παρευθῆς ἢ θεᾶ ὀργισθεῖσα τὴν ἐκτύπησεν εἰς τὰ δάκτυλα μὲ τὴν κερκίδα, δηλαδή τὴν σαΐταν, (μικρὸν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ὑφανταὶ διὰ νὰ ὑφαίνωσι), καὶ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ζυῦφιον ἀράχνην. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐκφράζωσι τὰ πάντα διὰ μύθων, ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἀράχνη ἂν καὶ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμώνυμόν τῆς ἔντομον, δὲν ἐλησμονήσεν ἀκόμη τὴν τέχνην τῆς, καθὼς δύνασθε καὶ σεις νὰ εἴδητε τὸ ζυῦφιον τοῦτο εἰς τὰς γωνίας τῶν τοίχων, ὅπου πλέκει τὰ πανία τοῦ μὲ πολλὴν ἐπιδειξιότητα.

Ἀκούσατε καὶ ἄλλην σκληρὰν τιμωρίαν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.

Αἱ Γοργόνες ἦσαν τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκου, θαλασσίου τέρατος, καὶ τῆς Γῆς, καὶ ὠνομάζοντο Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα· καὶ αἱ μὲν δύο ἦσαν ἀγήρατοι καὶ ἀθάνατοι, ἡ δὲ Μέδουσα θνητὴ μὲν, ἀλλ' εἶχε κάλλος ἔξοχον. Καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀφοῦ ἀπέθανον οἱ γονεῖς των, ἐκυβέρνων τὸ βασιλείον των, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τινὰς νήσους πλησίον τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀφρικῆς, μὲ ἄκραν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταί, οἱ ὁποῖοι παριστάνουσι πάντοτε τὰ πράγματα μὲ μύθους, εἶπον, ὅτι εἶχον ἓνα κοινὸν ὄφθαλμὸν καὶ ἓνα ὀδόντα, τὰ ὁποῖα ἐδανείζοντο ἀλληλοδιαδόχως. Ἡ δὲ Μέδουσα τόσον ὑπερφηανεύθη διὰ τὸ κάλλος τῆς, ὥστε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐφέρθη ἀπρεπῶς, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὀργισθεῖσα διὰ τὸν ἀναίδῃ τρόπον τῆς μετέβαλεν ἀμέσως τοὺς ὠραίους πλοκάμους αὐτῆς εἰς δράκοντας, τοὺς ὁποῖους, ὅστις ἐβλεπεν ἀπελιθοῦτο. Ἡ τρομερὰ ἐκείνη δύναμις κατέστρεψε πλείστους ἀνθρώπους, ἕως οὗ ἦρος τις, ὀνόματι Περσεύς, ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας Ἀθηνᾶς ὀδηγηθεὶς, ἐπίασε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας, καὶ ἔχων ἄλλου ἐστραμμένα τὰ βλέμματα, τῆς ἔκοψε τὴν κεφαλὴν. Ἐκ δὲ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης ἐγεννήθη ἵππος πτερωτός, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη Πήγασος. Περὶ τούτου θέλομεν ἀναφέρει πολλοὺς μύθους κατόπιν ὁμοῦ μὲ τὸν Περσεύ.

Αὐτὸς ὁ μῦθος τοῦ Περσεύς μᾶς διδάσκει, παιδία μου, ὅτι καθὼς ὁ Περσεύς ἐπροστατεύθη ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν διὰ νὰ νικήσῃ τὴν Γοργόνα, οὕτω καὶ ὅστις ὀδηγεῖται ἀπὸ τὴν φρόνησιν, εἶναι πάντοτε βέβαιος, ὅτι θέλει ὑπερνικήσῃ τοὺς μεγάλους κινδύνους.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο θεᾶ τῆς σοφίας καὶ διαφορῶν τεχνῶν, ἦτο καὶ τοῦ πολέμου· πλὴν δὲν παριστάνεται μὲ πρόσωπον ἀγριωπὸν ὡς ὁ θεὸς τοῦ πολέμου Ἄρης, ἀλλὰ μὲ χαρακτηριστικὰ ὠραίας καὶ σεμνῆς παρθένου, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον εἶναι σοβαρὸν καὶ μεγαλοπρεπές. Εἰς τὴν κεφαλὴν φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ γλαυκα (κουκουβάγιαν) καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιάν χεῖρα κρατεῖ λόγχην, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἀσπίδα, ἡ ὁποία συνήθως ὀνομάζεται Αἰγίς, ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς Αἰγίδος, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε σκεπασμένην. Αὐτὴ δὲ ἡ Αἰγίς ἦτο ἀγριώτατον θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐξέρνα πῦρ καὶ φλόγας, καὶ κατέστρεφε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Λυβίαν, καὶ ἄλλους τόπους· τότε ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς τὸ ἐφόρευσε, καὶ τὸ δέρμα τῆς ἔβαλε εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς, ὅπου εἶχεν ἐξωγραφισμένην καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης μὲ τὴν ὀφιοπλόκαλον κόμην τῆς πρὸς μνήμην τῶν νικῶν τῆς.

Ἐκ τῆς Φυσικῆς Θεολογίας ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα περὶ βραχίονος καὶ χειρός, ὅπου ἐνῶ ἡ μήτηρ ἐπιτηδειότατα διδάσκει τὸν υἱὸν τῆς Περικλέας περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων διδάσκει συγχρόνως τὴν ὑπαρξίν, τὴν σοφίαν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ.

ΜΗΤΗΡ. Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐπίνοια, Περικλες;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἐπίνοια εἶναι τὸ νὰ προσκεφθῇ τις τίνα τρόπον νὰ κατασκευάσῃ ἓν πρᾶγμα.

Μ. Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐπιδειξιότης;

Π. Ἐνθυμοῦμαι, μῆτερ, ὅτι μὲ εἶπες χθὲς τί εἶναι· ἀφοῦ ἐπινοήσῃ ὁ ἄνθρωπος πῶς νὰ κατασκευασθῇ πρᾶγμα τι, ἡ

ἐπιδεξιότης εἶναι τὸ νὰ ἐτοιμάσῃ τότε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καὶ νὰ συνάψῃ ὅλα τὰ μέρη κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον, ὥστε νὰ κατασκευασθῇ τὸ πρᾶγμα καλῶς· καὶ νὰ κάμῃ ὅλα ταῦτα μὲ εὐκολίαν καὶ ἀκρίβειαν χωρὶς τινος λάθους.

Μ. Εἰπέ μοι τώρα, Πέριπλες, τί πρᾶγμα εἶναι ἡ βουλή;

Π. Ἡ βουλή εἶναι τὸ νὰ προσκίπτηται τις πρὸς τί τέλος θέλει κάμει ἐν πρᾶγμα.

Μ. Χαίρω, υἱέ μου, βλέπουσα ὅτι καταλαμβάνεις καὶ ἐνθυμείσαι τόσον καλῶς ὅ,τι σὲ ἐδίδαξα.

Εἰπέ μοι τώρα, εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ ἐργαλεῖόν τι περιέργον καὶ χρήσιμον διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δεῖνος πράγματος, ἂν τις δὲν συλλάβῃ πρῶτον βουλήν περὶ τούτου, ἂν δὲν τὸ ἐπινοήσῃ, καὶ τὸ κατασκευάσῃ ἐπιδεξίως, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ἀκριβῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ προτεθειμένου πράγματος;

Π. Βεβαίως ὄχι, μῆτηρ.

Μ. Ἄν ἔβλεπες λοιπὸν τοιοῦτον ἐργαλεῖον ἐπιτηδειότατον πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ δεῖνος πράγματος, συγκεείμενον ἐκ πολλῶν περιέργων μερῶν μὲ ἀκρίβειαν συνημμένων, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ μεταχειρίζεται εὐκόλως καὶ καλῶς, δὲν ἤθελες ἐννοήσῃ εὐθύς, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον πρέπει νὰ ἐπενοήθῃ καὶ νὰ κατασκευασθῇ ἀπὸ ἀνθρώπου ἐπιδεξιώτατον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδιαιτέραν τινὰ βουλήν κατασκευάζων αὐτό;

Π. Βεβαίως ἤθελα τὸ ἐννοήσῃ, μῆτηρ.

Μ. Τώρα λοιπὸν θέλω σὲ δεῖξει, υἱέ μου, ἐν τοιοῦτον ἐργαλεῖον· ἐργαλεῖον τόσον περιέργως καὶ θαυμασίως κατασκευασμένον, καὶ μὲ τοιαύτην βουλήν, ἐπίνοιαν, καὶ ἐπιδεξιότητα ἐμφαινομένην εἰς αὐτό, τόσον περιεργότερον καὶ θαυμασιώτερον παρ' ὅσα ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ κάμῃ, ὥστε εἰς

αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον θέλεις ἰδεῖ τὸν Θεόν, ὅστις τὸ ἐποίησε δεικνύων τὴν μεγάλην του σοφίαν καὶ δύναμιν καὶ ἀγαθότητα πρὸς ἐσέ.

Τοῦτο μόνον τὸ ἐργαλεῖον ἀρκεῖ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, ὅτι ἰσχύει Θεός.

Π. Παρακαλῶ, μῆτηρ, δεῖξέ με αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον· ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὸ ἰδῶ.

Μ. Βάλε τὸν βραχίονά σου ἐπάνω αὐτῆς τῆς τραπέζης, καὶ κράτει τὸν ἀγκῶνά σου ἀκίνητον.

Τώρα στρέψε τὴν χεῖρά σου, στρέψε τὴν πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, στρέψε τὴν πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πολλάκις καὶ ἐγρήγορα.

Τώρα λύγισε τὸν ἀγκῶνά σου, καὶ σήκωσε τὴν χεῖρά σου ἐπάνω, ὥστε νὰ ἐγγίξῃ τὸν ὦμόν σου, τώρα δὲ ἀφῆσέ τὴν νὰ πέσῃ· σήκωσέ τὴν πάλιν καὶ ἀφῆσέ τὴν νὰ πέσῃ πολλάκις καὶ ἐγρήγορα.

Τώρα κίνησε τὰ δάκτυλά σου καθ' ὅσους τρόπους δύνασαι.

Τώρα ἐξάπλωσε ὅλον τὸν βραχίονά σου ὅσον μακρὰν δύνασαι· μὴ τὸν λυγίζῃς ποσῶς· περιστρέψέ τον πολλάκις, καὶ κίνησέ τον πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅσον μακρὰν καὶ ὅσον ἐγρήγορα δύνασαι.

Ὁ βραχίον καὶ ἡ χεῖρ σου, υἱέ μου, εἶναι τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἔμελλα νὰ σὲ δείξω.

Δὲν πρέπει νὰ ἦναι πολὺ περιέργως κατασκευασμένον, ἐπειδὴ καὶ δύνασαι νὰ κάμῃς τόσας πολυειδεῖς κινήσεις;

Π. Πρέπει τῶνόντι, μῆτηρ· ἐξήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, περισσότερον περὶ τούτου.

Μ. Μάλιστα, υἱέ μου, καὶ θέλεις ἰδεῖ πόσον ἀγαθὸς εἶναι ὁ Θεός, χορηγῶν εἰς ἐσέ τοιοῦτον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον δύνασαι νὰ κάμῃς τόσα διάφορα πράγματα.

Ἐσυλλογίσθης ποτὲ πόσα διάφορα πράγματα δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν μὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράς μας;

Π. Ποτὲ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθην, μητερ· ἀλλὰ τώρα ἀρχίζω νὰ συλλογίζωμαι καὶ νὰ ἐκπλήττωμαι.

Μ. Τόσα πράγματα δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν μὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράς μας, ὥστε δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὲ λαλήσω περὶ ὅλων αὐτῶν.

Ῥίψε μόνον τὰ βλέμματά σου περίῃ σου, καὶ ἰδὲ τοὺς φιλεργοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὰ ἔργα τῶν πόσα καὶ πόσα πολυειδῆ πράγματα δύνανται νὰ κάμωσι μὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράς των! Διὰ τῆς βοήθειάς τῶν βραχιόνων καὶ τῶν χειρῶν των κτίζουσι οἰκίας νὰ κατοικῶσι· κατασκευάζουσι φορέματα νὰ ἐνδύωνται· καλλιεργοῦσι τὴν γῆν, καὶ σπεύρουσι, καὶ θερίζουσι καὶ συλλέγουσι τοὺς καρπούς· ἐτοιμαζοῦσι τὴν τροφήν των κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους· κλώθουσι, ὑφαίνουσι, ζωγραφίζουσι, ἀναγλύφουσι, ἐγχαράττουσι, τυπῶνουσι καὶ γράφουσι.

Ἄλλὰ ταῦτα πάντα δὲν εἶναι τὸ ἥμισυ, οὐδὲ τὸ χιλιοστημόριον τῶν ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐργάζονται μὲ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖράς των.

Πόσον ἀποροὶ καὶ δυστυχεῖς ἠθέλαμεν εἶσθαι, ἂν δὲν εἶχαμεν βραχίονας καὶ χεῖρας, ἢ ἂν ἦσαν κατεσκευασμένα ὡς ὁ ποῦς τοῦ σκύλου, ἢ τοῦ ἵππου, ἢ ὡς ἡ πτέρυξ καὶ ὁ ὄνυξ τοῦ πτηνοῦ.

Π. Ὅλα ὅσα μὲ λέγεις, μητερ, εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ ταῦ ὄντι· καὶ δὲν μὲ φαίνεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὅσον ὀφείλουσιν εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, διότι τοὺς ἔδωκε τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας.

Μ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, υἱέ μου, καὶ ἀφοῦ σὲ ἐξηγήσω μέρη τινὰ τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρός, πῶς συνάπτονται

καὶ πῶς δύνασαι νὰ τὰ κινήσῃς, ἀμα θελήσῃς μόνον νὰ τὰ κινήσῃς, θέλεις ἐννοήσῃς ἔτι μᾶλλον, διὰ τί χρεωστεῖς νὰ ἦσαι ἀληθῶς εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν δι' αὐτὸ τὸ περιεργὸν καὶ χρήσιμον ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐργάζεσαι τόσα πολλὰ πράγματα, ἀναγκαῖα εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ πρόοδόν σου.

Πρέπει δὲ νὰ ἦσαι πολὺ προσεκτικὸς καὶ ὑπομονητικὸς, ἀλλέως δὲν θέλεις μ' ἐννοήσῃς.

Π. Θέλω προσπαθῆσαι, μητερ.

Μ. Δὲν εἶδες, υἱέ μου, ὅσα ζῶων;

Π. Ὦ, ναί, μητερ· εἶδα πολλάκις εἰς τὴν τράπεζάν μας, ὡς ὅσα γάλλων, ὀρνίθων, καὶ ἄλλων ζῶων.

Μ. Παρομοίως λοιπὸν ἔχεις καὶ σὺ εἰς τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρά σου πάμπολλα ὅσα, τὰ ὁποῖα δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς μὲ τὴν χεῖρά σου ὑποκάτω τοῦ κρέατος. Εἰς τὴν ἀκόλουθον σελίδα εἶναι ἡ εἰκὼν τῶν ὀστέων τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρός σου.

Βλέπεις ὅτι ἀπὸ τὸν ὦμον (Α) ἕως εἰς τὸν ἀγκῶνα (Β) εἶναι ἓν καὶ μόνον ὀστοῦν· ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἕως εἰς τὸν καρπὸν εἶναι δύο ὀστέα.

Τὸ ὀστοῦν (Γ) καλεῖται ὀστοῦν τοῦ ὤμου ἢ βραχίον· τὸ ὀστοῦν (Δ), τὸ ὁποῖον συνάπτει τὸν καρπὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, καλεῖται κερκίς· τὸ ὀστοῦν (Ε), τὸ ὁποῖον συνάπτει τὸν καρπὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ δακτύλου, καλεῖται ὠλένη ἢ πῆχυς.

Πρέπει νὰ ἐνθυμῆσαι τὰ ὀνόματα ταῦτα, Πέρικλης.

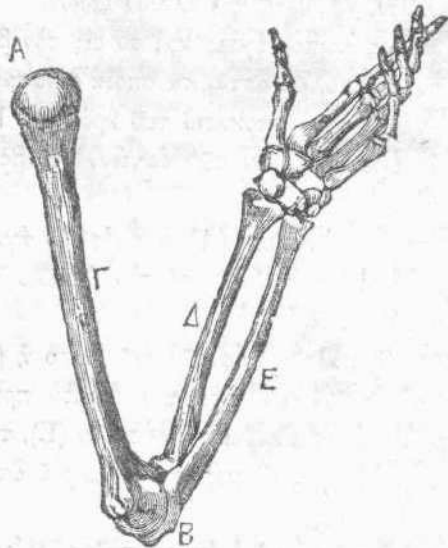
Π. Θέλω προσπαθῆσαι, μητερ· βραχίων, κερκίς, καὶ ὠλένη.

Μ. Θέλω σ' ἐξηγήσῃς πρῶτον, υἱέ μου, περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ βραχίονος εἰς τὸν ὦμον.

Π. Τί εἶναι κλειδώσις, μητερ; ἐξεύρω ποῦ εἶναι αἱ κλειδώσεις, ἐπειδὴ ἔχω εἰς ὅλα τὰ δάκτυλα, ὥστε δύναμαι νὰ

τὰ λογίζω και νὰ τὰ κινῶ κατὰ πολλοὺς και διαφόρους τρόπους· ἀλλ' αἱ κλειδώσεις αὐταὶ εἶναι ἐσκεπασμένα με σάρκα, και δὲν δύναμαι νὰ τὰς εἶδω. Μὲ τί πρᾶγμα ὁμοιάζουσιν;

Μ. Εἶναι διάφορα εἶδη κλειδώσεων εἰς τὸ σῶμα, υἱέ μου· τινὲς ἐξ αὐτῶν ὁμοιάζουσιν ὀλίγον τι μὲ τὴν στρόφιγγα τῆς θύρας, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν κλειδώσιν τῆς θύρας, και ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κλείεται και νὰ ἀνοίγεται ἡ θύρα. Ἄλλ' αὕτη, καθὼς βλέπεις, ἔχει μίαν μόνην κίνησιν ὀπισθεν και ἔμπροσθεν.

Αἱ κλειδώσεις τῶν δακτύλων σου, και αἱ τῶν ἀγκῶνων εἶναι γίγγλυμοι ἢ στρόφιγγες, και μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν δύνασαι νὰ κλείης και νὰ ἀνοίγης τὰ δάκτυλά σου, και ἂν ὁ ἀγκῶν σου στηρίζηται ἐπὶ τινος τραπέζης, δύνασαι νὰ κα-

ταβιδάζης και ν' ἀναβιδάζης πάλιν τὴν χεῖρά σου, ὥστε νὰ ψαῆν τὸν ὤμόν σου. Ἡ κλειδώσις αὕτη, ὡς ἡ στρόφιγγε τῆς θύρας δύναται νὰ κινήται κατὰ ἓνα μόνον τρόπον.

Κύτταξε τὴν στρόφιγγα τῆς θύρας· και θέλεις ἰδεῖ ὅτι ἐν μέρος τῆς στρόφιγγος, τὸ ὁποῖον εἶναι προσκολλημένον εἰς τὴν θύραν, ἐφαρμόζεται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς στρόφιγγος, τὸ προσκολλημένον εἰς τὴν παραστάδα, ὥστε νὰ κινήται ἐν τὸς αὐτοῦ, και ἐπομένως νὰ κινή και τὴν θύραν.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη τῆς στρόφιγγος, τὰ ὁποῖα κινοῦνται τὸ ἐν ἐντὸς τοῦ ἄλλου, δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι κλειδώσις· και συνέχονται διὰ μιᾶς σιδηρᾶς βελόνης.

Ἡ σιδηρᾶ αὕτη βελὼνη διαπερῶσα καθέτως αὐτά, κρατεῖ συνδεδεμένα, ὥστε δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ πέσῃ ἡ θύρα κάτω, ἢ νὰ μετατοπίσῃ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον και εἰς τὸ σῶμά μας, ὅπου ὑπάρχουσι κλειδώσεις, τὸ ἄκρον τοῦ ἑνὸς ὀστοῦ ἐφαρμόζεται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄλλου ὀστοῦ, και συνδέεται μὲ αὐτὸ ὄχι μὲ βελὼνην, ἀλλὰ μὲ κάτι ὅμοιον μὲ δυνατὴν και σκληρὰν κλωστήν ἢ χορδὴν, και μὲ ἄλλο τι ὅμοιον μὲ μικρὸν θύλακα, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τὸ ἄκρον τῶν δύο ὀστέων, και οὕτω συντρέχει μετὰ τῶν χορδῶν εἰς τὸ νὰ τὰ κρατῇ στερεῶς ἠνωμένα, και νὰ κινῶνται μ' εὐκολίαν, και χωρὶς κίνδυνον νὰ μετατοπίσῃσι.

Τὰ ἄκρα τῶν ὀστέων δὲν ἐγγρίζουσιν ἐντελῶς τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο· τὸ ἄκρον ἐκάστου ὀστοῦ εἶναι ἐσκεπασμένον μὲ πρᾶγμα τι μαλακώτερον παρὰ τὸ ὀστοῦν, ἀλλ' ὄχι τόσο μαλακὸν ὅσον ἡ σὰρξ· βλέπεις αὐτὸ ἐνίοτε ἐπὶ τῶν ὀστέων τοῦ κρέατος, ὅταν τρώγωμεν καλεῖται δὲ χόνδρος, και εἶναι πολὺ σκληρὸν και δύσκολον νὰ συντριφθῇ, και ὀλίγον τι ἐλαστικόν, παρομοιάζον κατὰ τι μὲ τὸ ἐλαστικὸν κομμίδιον. Αὐτὸς

ὁ χόνδρος ἐμποδίζει τὰ σκληρὰ ὀστᾶ ἀπὸ τοῦ νὰ συγκρούωνται, τὸ ὅποιον ἤθελεν εἶσθαι πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον· ἐκτενὲς δὲ τούτου ἐὰν ἔλειπεν αὐτὸς ὁ χόνδρος, τὰ ὀστᾶ δὲν ἤθελον κινεῖσθαι μὲ τόσῃν εὐκολίᾳ, καὶ ἤθελον κατατριφθῆ ἀπὸ τὴν πολλὴν καὶ διηνεκῆ χρῆσιν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν αὐτῶν.

Βλέπεις λοιπόν, Πέριπλος, ὅτι ὁ Θεός, ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ἔπλασε τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρά σου, σὲ δεκτικῶς κινεῖ τὴν μεγάλην σοφίαν, δύναμιν, καὶ ἀγαθότητά του.

Μία μόνη κλειδώσις, περὶ τῆς ὁποίας σὲ ὠμίλησα δεκτικῶς κινεῖ τὴν θαυμασίαν βουλήν, ἐπίνοιαν καὶ ἐπιδεξιότητα τοῦ Θεοῦ.

Π. Τῶνόντι, μήτηρ.

Μ. Ἄλλ' ὑπάρχει τι εἰς τὰς κλειδώσεις, υἱέ μου, τὸ ὅποιον εἶναι ἔτι θαυμασιώτερον.

Π. Τὸ ποῖον, μήτηρ;

Μ. Τί χρειάζεται νὰ κάμωσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν των, ἀφοῦ αὐταὶ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἀρχίσωσι νὰ κινῶνται μὲ δυσκολίαν καὶ βραδύτητα, καὶ μὲ ὀχληρὸν τριγμόν;

Π. Χρειάζεται νὰ τοὺς ἀλείψωσι μὲ λίπος· καὶ δὲν ἐνθυμῆσαι, μήτηρ, ὅταν ἔβαλες τὴν προχθὲς ὀλίγον ἔλαιον εἰς τὴν ἀρμολογίαν τοῦ μαχαιριδίου μου, πόσον εὐκόλως ἤνοιγε καὶ ἐκλειεν, ἐνῶ προτοῦ δυσκόλως ἐδυνάμην νὰ τὸ ἀνοίξω;

Μ. Ὑπάρχει τι, υἱέ μου, ὁμοιάζον ὀλίγον μὲ τὸ ἔλαιον, πολὺ ὅμως μαλακώτερον, τὸ ὅποιον διηνεκῶς ἀπολύει ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν κλειδώσεων, τὰ ὁποῖα κινουῦνται ἐπ' ἀλλήλων, καὶ τὰ κάμνει ὀλισθηρὰ, ὥστε νὰ κινῶνται εὐκόλως καὶ εὐάρεστως.

Αὐτὸ τὸ ἀρθρικὸν λίπος γίνεται ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐλαστικοῦ θύλακος, ὁ ὁποῖος, καθὼς σὲ εἶπα, περιλαμβάνει ὀλο-

κλήρως τὰ ἄκρα τῶν δύο ὀστέων εἰς τὴν κλειδώσιν· καὶ οὗτος ὁ θύλαξ κρατεῖ τὸ ἔλαιον καὶ δὲν τὸ ἀφίνει νὰ ἐκχυθῆ.

Ὅταν δὲ ἡ κλειδώσις ἀσθενῆ, καὶ δὲν γίνεται τὸ ἔλαιον, ἡ κλειδώσις σκληρύνεται, καὶ τὸ ἐν ὀστοῦν τρύζει ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκ τούτου ὑποφέρει ὁ ἄνθρωπος ὄχι ὀλίγον.

Ὁ Θεός ἔπλασε τὰς κλειδώσεις ἡμῶν τόσον ἐπιδεξιῶς καὶ καλῶς, ὥστε αἱ κλειδώσεις τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων κινουῦνται ἀσφαλῶς καὶ εὐάρεστως καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των, καὶ ποτὲ δὲν ἐκτρέπονται.

Καὶ ὅταν συλλογισθῶμεν, ὅτι τὸ σῶμά μας περιέχει διακόσια πενήντηντα περίπου ὀστᾶ συνδεδεμένα διὰ διαφόρων κλειδώσεων, καὶ ποσάκις κινουμέν τὰς πλείστας αὐτῶν τῶν κλειδώσεων, καὶ εἰς τὸ διάστημα μάλιστα μιᾶς μόνης ἡμέρας, καὶ πόσας μυριάδας μυριάδων φορὰς ἐκίνησεν αὐτὰς ὁ γέρων ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας του, δὲν εἶναι θαυμαστόν, ὅτι διαμένουσι τόσον καιρὸν καὶ τόσον καλά;

Ποῖος ἄνθρωπος ἐδύνατο νὰ κάμῃ στρόφιγγά τινα θύρας, ἢ τροχὸν ἀμάξης οὕτως, ὥστε νὰ κινῶνται τόσον συνεχῶς, καὶ νὰ τρίβωνται τόσον καιρὸν, χωρὶς νὰ γίνεταί τι πρὸς διατήρησιν αὐτῶν εἰς τὴν προσήκουσαν κατάστασιν;

Χρειάζεται πολλάκις ν' ἀλείψωμεν μὲ λίπος τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν μας, νὰ βάλωμεν ἐνίοτε νέας ἀκτῖνας εἰς τοὺς τροχοὺς, καὶ νὰ κάμνωμεν νέους τροχοὺς. Πολλάκις χρειάζεται ν' ἀναλείψωμεν μ' ἔλαιον τὰς στρόφιγγας τῶν θυρῶν μας· ἐνίοτε ἐκθαίνουσι τὰ καρφία, καὶ αἱ στρόφιγγες χαλαρόνται, καὶ πρέπει τότε νὰ τὰ διορθώσωμεν πάλιν, ἢ νὰ βάλωμεν ἄλλας νέας.

Περὶ δὲ τῶν κλειδώσεών μας δὲν φροντίζομεν ποσῶς, οὐδὲ σχεδὸν τὰς ἐνθυμούμεθα· ὁ Θεός τὰς ἔπλασεν οὕτως, ὥστε νὰ κινῶνται διηνεκῶς, ὡς πρέπει, καὶ τοῦτο ποιῶν, ὁποῖαν

Θαυμασίαν βουλήν, ἐπίνοϊαν, καὶ ἐπιδειξιότητα ἔδειξεν!

Π. Εἶμαι βέβαιος, μήτηρ, ὅτι μία μόνη κλειδώσις ἀρκεῖ νὰ πείσῃ πάντα ἄνθρωπον νὰ πιστεῦῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔπλασε τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς μας.

Μ. Ὅταν, υἱέ μου, μεταχειρίζεσαι τὰς κλειδώσεις σου, ἐνθυμοῦ τὸν Θεόν· καὶ πῶς δεικνύει ἑαυτὸν εἰς ἐσέ, εἰς τὸ περιεργὸν σῶμά σου, τὸ ὁποῖον ἔπλασε· καὶ πόσον χρεωστῆς νὰ τὸν ἀγαπᾷς, διότι σὲ ἔδωκε τοιοῦτο σῶμα· καὶ πῶς χρεωστῆς νὰ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ σῶμα, καὶ ὅλα τὰ μέρη του, διὰ νὰ ὑπερετῆς αὐτόν, καὶ νὰ εὐεργετῆς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἄλλὰ τώρα πρέπει νὰ παύσωμεν τὴν συνομιλίαν, καὶ εἰς τὴν ἀκόλουθον συνδιάλεξίν μας θέλω σ' ἐξηγήσει πλατύτερον τὰ περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ βραχίονος.

Π. Πρὶν τελειώσωμεν, μήτηρ, μὲ συγχωρεῖς νὰ σὲ κάμω μίαν ἐρώτησιν;

Μ. Μάλιστα, υἱέ μου.

Π. Ὑπῆρξέ ποτε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευεν, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅστις ἔπλασε τὰς κλειδώσεις καὶ τὰ σώματά μας;

Μ. Ἐφάνησαν, υἱέ μου, ὀλίγοι τινὲς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶπον, ὅτι δὲν ἐπίστευον τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὅλα τὰ ὄντα ἐμψυχα καὶ ἀψυχα ἔγειναν κατὰ τύχην· οἱ τοιοῦτοι ὀνομάζονται ΑΘΕΟΙ.

Π. Τί ἐννοοῦσι, μήτηρ, ὅταν λέγωσιν, ὅτι τὰ πράγματα ἐγείναν κατὰ τύχην; Τί εἶναι ἡ τύχη;

Μ. Ἐὰν λαθῶν διακόσια πεντήκοντα ξύλα διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος, ὅσα δηλαδὴ ἔχομεν ὅσα ἐντὸς τοῦ σώματός μας, τὰ ρίψῃς ὅλα ὁμοῦ σωρηδὸν χωρὶς τινος βουλῆς, καὶ αὐτὰ ἀρχίσωσιν εὐθὺς νὰ κινῶνται αὐτομάτως, καὶ

τὸ ἐν ξύλον νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ νὰ συναρμολογῶνται πρὸς ἀλληλα, καὶ τέλος νὰ συνέλθωσιν ὅλα κατ' ἄκραν ἁρμονίαν, καθὼς τὰ ὅσα εἰς τὸ σῶμά μας, καὶ νὰ διατηρῆται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν οὕτως, ὥστε νὰ ἦναι δυσκολώτατον νὰ τὰ διαχωρίσῃ τις, τότε ὅλα ταῦτα ἠθελον γείνει κατὰ τύχην.

Ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ συμβῇ ἄλλως πως· ἀλλ' ἔτυχε νὰ συμβῇ οὕτως. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν διασχηματισμὸν δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία βουλή, οὔτε ἐπίνοια, οὔτε ἐπιδειξιότης.

Π. Ποτὲ δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω τοῦτο, μήτηρ, οὐδ' ἄλλος τις, νομίζω, ἐδύνατο.

Μ. Οἱ ἄθεοι, υἱέ μου, λέγουσιν, ὅτι οὕτω πιστεύουσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι καθ' ὑπερβολὴν μοχθηροί, ἢ πολὺ ἀνόητοι ἐὰν δοξάζωσι τοιοῦτοτρόπως.

Περὶ τούτων καὶ περὶ τῆς τύχης, ἡ ὁποία, ὡς λέγουσιν αὐτοί, ἔκαμε τὰ πάντα, θέλω σὲ ὀμιλήσει πάλιν ἄλλοτε.

ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΚΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

(Κατὰ τὸν ἐξάρετον Λατινικὸν ὕμνον τοῦ Κελάνου.)

1. Ἡ ὄργῃς φρικτὴ ἡμέρα! Κόνις γίνεται ἡ σφαῖρα Δὲν ἐρρέθῃ φρικτοτέρα. 2. Τρόμος πάντας θέλει φθάσει, Ὅταν ὁ Κριτὴς προφθάσῃ Ἀκριβῶς νὰ ἐξετάσῃ. 3. Θέλ' ἡ σάλπιγξ του ἠχήσειν, Κ' ὅλους θέλει συναθροίσειν Ἐκ τῶν τάφων εἰς τὴν κρίσιν. 4. Θάνατος, καὶ γῆ, καὶ φύσις, Τρέμουν ὅταν πᾶσα κτίσις Ἐγερθῇ νὰ γέν' ἡ κρίσις.	5. Νά, βιβλίον ἠνοιγμένον, Καὶ πᾶν πταίσμα γεγραμμένον Πάντων τῶν κριθησομένων. 6. Κάβητ' ὁ Κριτὴς νὰ κρίνῃ, Πᾶν κρυπτόν οὐδὲν ἀφίνει Ἀτιμώρητον νὰ μεῖνῃ. 7. Τί οἱ πταίσται νὰ ἐκφράζωυν Καὶ μεσίτην τίνα κράζωυν; Φεῦ! οἱ δίκαιοι τρομάζωυν. 8. Βασιλεῦ, τὸ πᾶν δεσπόζωυν, Τοὺς πιστοὺς μὲ χάριν σώζωυν Ῥύσαι με, ὡ οὕτως σώζωυν.

9. Ἰησοῦ μου, ἐνθυμήσου, Τέλος ἤμουν τῆς ζωῆς σου Σῶσον με ἐκ τῆς ὀργῆς σου. 10. Ἦσαν κεκοπιασμένοι Δι' ἐμὲ κ' ἑσταυρωμένοι Κόπος μὴ ματαιωμένοι! 11. Πρὸ τῆς κρίσεως, Κριτά μου, Πλύνον πᾶν ἁμάρτημά μου Ἐλεήμων λυτρωτά μου. 12. Ἐνοχος δεινῶς στενάζω, Κατηφῆς ἐρυθρίαζω Καί, ἰλάσθητί μοι, κράζω. 13. Ἐδείξεις εἰς τὴν Μαρίαν, Κ' εἰς τὸν κλέπτην εὐσπλαγγίαν Προσδοκῶ κί ἐγὼ ὁμοίαν. 14. Φαύλη εἶν' ἡ δέησίς μου, Σὺ δὲ ἔσο ἡ ἐλπίς μου Κ' ἡ ἐξ ἄδου λύτρωσίς μου.	15. Τότε μὲ τὰ πρόθυτά σου, Βάλε μ' εἰς τὰ δεξιά σου Μὴ, εἰς τὰ ἀριστερά σου. 16. Μὴ μὲ τοὺς κατηραμένους, Ἀπὸ σέ μεμακρυσμένους Ἀλλὰ μὲ τοὺς σεσωσμένους. 17. Ἐμπροσθεν εἰς τὸν Κριτὴν μου Ταπεινώνω τὴν ψυχὴν μου Σῶσόν με εἰς τὴν τελευταίην μου. 18. Ὡ ἡμέρα θρήνου πλήρης! Πάντας εἰς τὴν κρίσιν σύρεις Χάριν δείξε, ὅστις κρίνεις Ἀντὶ τῆς δικαιοσύνης. 19. Ἰησοῦ πιστὲ ποιμὴν, Δὸς ἀνάπαυσιν ἡμῖν! Ἀμήν. Χ. Ἐκ τῆς ἀποθήκης τῶν ὠφελῶν ἡμῶν γινώσων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὁ κακὸς ὁμοιάζει τὸν τυφλόν· ὡς οὗτος δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ τοῦ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁμοίως προσκόπτει, ἀνατρέπει, ἢ συντρίβει ὅ,τι ἐγγίξῃ, ὡς νὰ ἦτο καὶ εἰς νύκτα, παρόμοια καὶ ὁ κακὸς κατὰ μεταχειρίζεται τὰς εὐτυχίας τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ στερεῖται τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς.

« ΚΟΡΑΗΣ. »

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκὸρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Μυθολογία.—2. Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Φυσικῆς Θεολογίας μετὰ εἰκονογραφίας. — 3. Ὕμνος εἰς τὴν τελευταίαν κρίσιν τοῦ κόσμου (ποίημα).—4. Περὶ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου.